

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 117.

Eyvende Sessjon.

40de Møde.

Mandagen den 28de Januar.

(Fortsat.)

Tiemroth (fortsat): Jeg troer derfor ikke, at der er det Ringeste til Hinder for, at Loven antages, saaledes som den foreligger, og jeg formener fremdeles, at den ikke bør have nogen anden Stikkelse end den, hvori den her foreligger, saaledes at det kan blive Høiesteret selv i sidste Instant, der egentlig nærmest afgjør om, hvorledes Præmisserne til dens Domme skulle meddeles. Jeg skulde altsaa ansee det for meget uheldigt, om vi fik saadanne nærmere Bestemmelser ind i Loven som de, der bleve antydede af en æret Rigsdagsmand, som sidder bagved (G. N. Petersen), saa at Vedkommende aldeles ingen Deel fik i at afgjøre Maaden, hvorpaa Præmisserne til Dommen kom til Offentlighed. Alt, hvad vi have at gjøre her, er at bestemme, at Motiverne skulle gives offentligt, men den naturlige Maade er, at de saa blive givne mundtligt, da hele Proceduren er mundtlig, og det følger da af sig selv, at Høiesteret maa følge en af to Veie, nemlig enten, naar den er færdig med Motiverne, lade Justitiarius, eller hvem der affiger Dommene, fremkomme med Motiverne mundtligt, som derefter bliver nedskrevne, eller ogsaa lade Boteringen foregaae offentligt. Det, at votere offentligt, hvor der er forskellige Meininger, har aldeles ingen Banskfeligheid, det skeer paa fremmede Steder, og den Grund, hvorfor det ikke har kunnet skee her, er bortfalden, efter at vi have faaet en fri Forsatning. Den Forsatning, vi havde

tidligere, var den egentlige Grund til, at vi ikke kunde have offentlig Botering, men nu er der ikke nogen Grund dertil, og det er kun en Idee, der er bibeholdt fra Fortiden, at man troer, at det ikke kan lade sig gjøre, men jeg veed, at det har ikke den ringeste Banskfeligheid, da jeg, som sagt, har studeret forskjellige Lovgivninger, og har nogen Erfaring om Sagens Udførlighed for mig. Jeg skal derfor stemme for det foreliggende Forslag.

Alberti: Efter den Maade, hvorpaa Udvalgets Forslag er affattet, forekommer det mig, at det kan blive meget klart, uden at man behøver at forudskikke nogen Betragtning eller Udvikling af, hvad det vil sige. Efterat det Endringsforslag, som var stillet ved denne Sags 2den Behandling, er blevet totalt forkastet, foreligger det som Thingets Mening, at Høiesterets Præmisses skulle afgives, førend Domslutningen affiges i Retten. Dersom Udvalget vilde have forandret Forslaget saaledes, som det dengang vedtoges, vilde det naturligvis være blevet udtrykkelig udtalt, men en saadan Udtalelse findes ikke paa dette Stykke Papiir, og derfor troer jeg heller ikke, Noget er berettiget til at paaastaae, at der vil kunne komme noget ganske Andet ud af den Bemyndigelse, der er givet Justitsministeren, end at Præmisserne skulle affattes, førend Domslutningen affiges. Det er baade efter det historiske Forhold, og efter den Maade, hvorpaa Udvalgets Forslag er affattet, en Nødvendighed, at Præmisserne ere tilstede før Domslutningen. Det er derom vi have stridt ved 2den Behandling af denne Sag, og det er det, som Udvalget endnu holder fast paa. Udvalget er kun kommet Ministeren et Skridt